

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **S. H.**
státní příslušnost:
t. č. pobytem: ...
...
adresa pro doručování: ...

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-225/ZA-ZA11-ZA05-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-225/ZA-ZA11-ZA05-2025, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako zjevně nedůvodnou. Pro takové rozhodnutí tu však nebyly podmínky. Žalovaný zvolil chybný procesní režim. Z toho důvodu soud jeho rozhodnutí zrušil a nasměroval ho na správnou cestu, na které bude muset žádost žalobce posoudit v tzv. plném přezkumu.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal na konci února letošního roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Žalovaný ji však rozhodnutím ze dne 15. 5. 2025, č. j. OAM-225/ZA-ZA11-ZA05-2025 („rozhodnutí žalovaného“), zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou, pokud žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.
3. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce při poskytnutí údajů k žádosti sdělil, že se v roce 2019 v Uzbekistánu pohádával se svým sousedem, který ho napadl nožem a vyhrožoval mu. Následně souseda zatkli, ale letos se dostal na svobodu. Žalobce se bojí, že ho potká a že s ním bude opět mít konflikt. Po sousedově útoku nožem byl jeden den v kómatu. Žalobce chtěl žít v Česku a chtěl sem dostat svoji rodinu, aby zde mohli žít v bezpečí. Z toho důvodu žádal o mezinárodní ochranu.
4. Při pohovoru žalobce zopakoval, že důvodem jeho odchodu z Uzbekistánu byly problémy se sousedem. Měl strach o život. A chtěl pozvat do Česka svoji rodinu. K otázce zaměřené na popis, kdy a kde se incident se sousedem stal, žalobce sdělil, že to bylo v roce 2019. Nepamatoval si ale měsíc. Bylo to na stejné ulici, kde žalobce bydlel. Soused po něm chtěl cigaretu, kterou žalobce ovšem neměl. Soused vytáhl nůž a zaútočil na něj. Žalobce se bránil. K dotazu na konkrétnější popis zmíněného incidentu žalobce pouze zopakoval to, co již sdělil, a uzavřel, že pak byl v kómatu. Nepamatuje si, co se stalo. Žalovaný se dotázal, proč pobýval na území Uzbekistánu ještě tři roky od doby, kdy se stal zmíněný incident, pokud jako důvod své žádosti uváděl obavu o svůj život. Žalobce odpověděl, že čekal na polské vízum. K doplňující otázce pak uvedl, že věděl, že souseda odsoudili na pět let. Daný incident nikde nenahlásil, ale do nemocnice za ním přišli policisté a ptali se jej, co se stalo. Následně souseda zatkli a byl soud, kterého se žalobce účastnil. Skutečnosti týkající se zmíněného incidentu, policie a soudu ale žalobce neuměl doložit. Neměl žádné důkazy, jen rány na svém těle.
5. Se žalobcem se dříve vedlo i řízení o správním vyhoštění. Při výsleších cizinecké policie však neuvedl nic o tom, že by ve vlasti měl mít problém se svým sousedem. Nezmínil se o žádném napadení, pobytu v nemocnici či soudu. Nadto ani nezmínil, že by chtěl svoji rodinu dostat z Uzbekistánu do Česka a že by tu chtěl nadále setrvávat. Podle žalovaného proto byla tvrzení žalobce o ohrožení ve vlasti, která učinil v řízení o správním vyhoštění a v řízení o udělení mezinárodní ochrany, vzájemně vnitřně nekonzistentní.
6. Žalovaný konfrontoval žalobce s tím, že během výslechu v řízení o správním vyhoštění vůbec nehovořil o nebezpečí, které mu mělo v Uzbekistánu hrozit, a naopak doslovně uvedl, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí. Žalobce odpověděl, že byl tehdy v šoku a lhal. Nevěděl, že existuje mezinárodní ochrana. Lhal policii i o tom, že již měl zakoupenou letenku do Uzbekistánu a chce sám dobrovolně odcestovat. Nyní již ví o mezinárodní ochraně, kvůli níž se rozhodl neodcestovat z Česka, a naopak o ni požádat. Nyní by policii řekl, žádá o mezinárodní ochranu, protože má v Uzbekistánu problémy a zalíbilo se mu v Česku.
7. Jakmile žalovaný konfrontoval žalobce s jeho další výpovědí na policii – konkrétně s tím, že Uzbekistán je pro něj bezpečná země – tak žalobce zdůraznil, že v Uzbekistánu fungují zákony dobře, ale on se bojí o svůj život kvůli hrozbě od souseda. Na dotaz žalovaného, jak

má vědět, že žalobce nelže i dnes, odpověděl, že může zavolat svojí rodině, třeba manželce a ona potvrdí, co říká. Žalovaný znovu žalobce vyzval, aby zopakoval důvod, proč přijel do Česka. Podle žalobce jsou tady milí lidé. Cestu do Česka mu poradil jeho kamarád. Na základě této výpovědi žalovaný opětovně konfrontoval žalobce s jeho výpovědí na policii, kde žalobce sdělil, že do Česka přicestoval za kamarádem, který mu měl půjčit peníze na cestu do Uzbekistánu. Tento rozpor žalobce nedokázal vysvětlit jinak než tím, že na policii lhal. Vše, co jí řekl, si vymyslel, ale nyní říká žalovanému pravdu.

8. Po dotazu žalovaného na konkrétnější popis celého incidentu se svým sousedem žalobce nedokázal uvést konkrétní informace (ani měsíc). Nepodložil svá tvrzení ani žádným dokumentem, který by nasvědčoval například zmíněnému soudnímu procesu. Svoji situaci žalobce údajně nemohl vyřešit ani přestěhováním se jinam v Uzbekistánu. Na otázku, jak konkrétně by ho měl soused najít v populaci 37 milionů obyvatel, žalobce uvedl, že neví jak, ale našel by ho. Sám uzavřel, že to, že by se to mělo stát, jsou pouze jeho představy a není si tím jistý.
9. Vzhledem k tomu všemu žalovaný nemohl akceptovat žalobcovo zpochybňování obsahu jeho výsledku v řízení o správním vyhoštění. Žalobce si uvědomoval nelegálnost svého pobytu a také faktu, že mu hrozí správní vyhoštění. Přesto výslovně popřel, že by mu v Uzbekistánu hrozilo jakékoli nebezpečí. Pokud by mu opravdu hrozilo, tak by to jistě sdělil cizinecké policii. Svoji rozpornou výpověď v řízení před žalovaným se pak pokusil vysvětlit prohlášením, že všechno to, co vypověděl na policii, byla lež. Proto žalovaný vyhodnotil výpověď žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany jakožto zcela smyšlenou a jednoznačně účelovou.
10. Žalovaný nemohl opomenout ani fakt, že žalobce nepodal žádost o mezinárodní ochranu v co nejkratším možném čase a neobjasnil, proč tak neučinil. Pokud by žalobce pociťoval tak palčivě obavu o svůj život v případě návratu do Uzbekistánu, jistě by ihned po opuštění vlasti a přicestování do schengenského prostoru podal žádost o mezinárodní ochranu, nebo by se snažil svůj problém nějakým konstruktivním způsobem řešit. To se však nestalo. Ani po přicestování do Česka neřešil otázku obavy o svůj život ve vlasti a nezajímal se o legálnost svého pobytu nejen v Česku, ale obecně na území schengenského prostoru. Během kontroly policií a ani v následném řízení nesdělil žádnou informaci týkající se jeho obavy o život v případě návratu do Uzbekistánu. Naopak tvrdil, že sám z vlastní vůle do Uzbekistánu odjede a toto své rozhodnutí deklaroval zakoupením letenky. Kdyby skutečně pociťoval obavu o svůj život v Uzbekistánu, byla by jedna z prvních skutečností, které by policii sdělil. Žalovaný proto konstatoval celkovou nevěrohodnost žalobce.
11. Žalovaný zdůraznil, že ohledně tvrzení o ohrožení ve vlasti nese důkazní břemeno žadatel. Žalobce však ke svým (nevěrohodným) tvrzením žádné důkazy nedoložil. Naopak se vyjádřil tak, že pokud bude muset do Uzbekistánu jet, tak tam pojede. Nadto žalobce neuvedl, že by ve své vlasti měl jakékoli problémy s policií, státními či bezpečnostními orgány, nebo soudy. Ani neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.
12. Jestliže žalobce nepodal věrohodnou výpověď o žádném ze svých tvrzení o ohrožení ve vlasti, jestliže ho žalovaný shledal celkově nevěrohodným, a jestliže svá (nevěrohodná) tvrzení nepodpořil žádnými důkazy, tak nelze tato žadatelova tvrzení právě pro jejich zjevnou nevěrohodnost považovat za skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

13. Současně z informací shromážděných žalovaným k bezpečnostní, politické a lidskoprávní situaci v zemi žadatelova původu nevyplývá žádné konkrétní riziko ohrožení žadatele vážnou újmou podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

14. **Žalobce** označuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Má povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tím bylo celé řízení jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s českým právním řádem a se zásadami i principy činnosti správních orgánů. Podle názoru žalobce žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně. V řízení o udělení mezinárodní ochrany v Česku žalovaný zkrátil žalobce na svých právech. Žalobce dodal, že informace, které žalovaný použil, byly očividně neaktuální. Měl při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemi původu a měl povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.
15. **Žalovaný** považuje své rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu, a že své rozhodnutí patřičně odůvodnil. Žalovaný odkázal na vlastní slova žalobce z pohovoru, kde uznal, že vše, co řekl policii během řízení o správním vyhoštění, byla lež. Žalobce podle žalovaného využívá své žádosti k prosté legalizaci pobytu v Česku. Ta ovšem nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany.

IV. Posouzení věci

16. Žalovaný podle soudu pochybil po procesní stránce. Ve skutečnosti tu totiž nebyly důvody pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný měl žádost žalobce posoudit v běžném řízení, kde by žádost podléhala plnému přezkumu.
17. Soud nejprve vyloží § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a vysvětlí, proč mu postup žalovaného neodpovídal (část *a.*). Následně považuje za vhodné vysvětlit svůj vlastní procesní postup s ohledem na kvalitu žalobních bodů (část *b.*).
 - a. Žalovaný se vydal nesprávnou procesní cestou, a proto soud musel jeho rozhodnutí zrušit a nasměrovat ho k plnému přezkumu žádosti žalobce o mezinárodní ochranu*
- Nebyly tu podmínky pro vydání rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce předvídané v již jen jazykově vyloženém § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu*
18. Rozhodnutí žalovaného podle soudu neodpovídá již jen jazykovému výkladu § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle kterého:

„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a,

a zároveň

uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.“

19. Jak soud níže ještě rozebere, toto ustanovení je nepovedenou transpozicí procedurální směrnice. Každopádně tak, jak je napsané, zakotvuje dvě kategorie skutečností, které musí žadatel (ne)uvádět, aby se dalo podle tohoto ustanovení postupovat. Nejprve (1) nesmí uvádět jakoukoliv skutečnost svědčící o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy a *zároveň* – tedy vedle toho a současně – musí (2) uvádět skutečnosti zjevně nevěrohodné. Podle soudu tedy nelze část tohoto ustanovení znějící *uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné* vztáhnout i na to, zda žadatel uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. *Jde o dvě samostatně stojící podmínky.*

20. Že návětí § 16 odst. 1 představuje samostatnou podmínku, potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., která uvádí:

„Vzhledem k potřebě jasně stanovit, jaký je režim posuzování zjevně nedůvodných žádostí se mění § 16. Dochází rovněž k revizi důvodů pro posuzování žádostí jako zjevně nedůvodných s ohledem na komplexní změny v procedurální směrnici.

Z důvodu přehlednosti a jasnosti právní normy se zavádí nadpis u ustanovení § 16. Změny v celém ustanovení mají za cíl reagovat na povinnosti dané procedurální směrnicí. Pod písmeny a) až h) jsou vymezeny taxativní důvody, kdy lze žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou za předpokladu, že je zároveň splněna podmínka daná úvodní částí ustanovení, tedy, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Tato podmínka byla dříve samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, nicméně zjevná nedůvodnost již svým názvem navozuje, že jde o případy, kdy žadatel neuvádí žádné relevantní skutečnosti o možnosti pronásledování nebo vážné újmy. Nově tedy je třeba pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné splnit dvě podmínky – podmínku v úvodní části ustanovení a dále existenci dalšího z důvodů v odstavci 1. Samostatný režim má pak odstavec 2.“

21. Aby se dal § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu čistě podle svého textu použít, tak by tedy žadatel (1) nesměl tvrdit vůbec něco, co by se dalo myslitelně podřadit pod pojem skutečností svědčících o tom, že by mohl čelit pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Například by musel tvrdit, že tu žádá o mezinárodní ochranu, protože se mu líbí česká krajina. A nadto by musel (2) ještě uvádět zjevně nevěrohodné skutečnosti. Například, že požádal o mezinárodní ochranu, jak nejdříve mohl, přitom by však ze zjištěných skutkových okolností plynulo, že tu dva roky pobýval nelegálně. Nebo že tu někdo z jeho rodiny získal mezinárodní ochranu, což by nebyla pravda. Bylo by tedy nutné naplnit obě podmínky.

22. Je třeba dodat, že všechna řízení podle § 16 zákona o azylu obecně patří mezi zrychlená a zjednodušená řízení. Naplnění důvodů pro vydání rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti by mělo být jasné bez nutnosti bližšího a hlubšího zkoumání. To naopak žalovaný musí provést v běžných, nijak nezjednodušených řízeních v rámci plného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

23. Zrychlené a zjednodušené povaze řízení zakončených rozhodnutím o zjevné nedůvodnosti žádosti odpovídají omezení předvídaná v § 16 odst. 4 větě první zákona o azylu, podle níž se

v případech, ve kterých jsou tu důvody pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, nemá posuzovat, zda žadatel splňuje důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny nebo předpoklady pro udělení národního humanitárního azylu (věta druhá pak obsahuje omezení v případě použití konceptu bezpečné země původu, která ovšem odporují unijnímu právu, blíže viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2024, čj. 41 Az 8/2024-38).

24. Ustanovení § 27 odst. 5 zákona o azylu dále stanoví, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost lze vydat nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany (k tomu viz blíže rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2021, čj. 41 Az 31/2020-72). V rámci řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti musí žalovaný rozhodnout dokonce do čtyř týdnů [§ 73 odst. 11 zákona o azylu a § 74 odst. 2 písm. e) zákona o azylu].
25. Kromě toho § 32 odst. 1 zákona o azylu stanoví pro tyto případy kratší žalobní lhůtu 15 dnů. A § 32 odst. 2 v případě většiny těchto řízení vylučuje automatický odkladný účinek žaloby. Mají ho jen žaloby proti rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti podle písm. a) (žadatel uvádí pouze ekonomické důvody), písm. c) (žadatel žádá o udělení mezinárodní ochrany pouze proto, aby unikl situaci všeobecné nouze), d) (o němž jde v této věci), a g) (žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve).
26. Je třeba dodat, že v řízeních podle § 16 se také v praxi lze setkat s různým standardem zpráv o zemi původu. Typicky v řízeních podle § 16 odst. 2, pokud jde o použití konceptu bezpečné země původu, bývají zprávy zjednodušené a kratší. Nevznikají za použití metodologie obsažené ve Zprávě Agentury EU pro azyl o metodologii informací o zemi původu (<https://tinyurl.com/euaa-coi-report>).
27. Procesní rozdíly mezi řízeními podle § 16 a řízeními, ve kterých probíhá plné posouzení žádosti, jsou tedy poměrně zásadní. Přímou vztahu k předpokladům zjevné nedůvodnosti podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu je pak třeba dodat jednu velmi důležitou věc. *Posouzení věrohodnosti tvrzení žadatele o skutečnostech svědčících o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy (pokud je žadatel uvede) je poměrně náročným úkolem pro žalovaného, který není jednoduché zvládnout ani při plném, ničím neomezeném posouzení žádosti* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2025, čj. 5 Azs 176/2024-59, body 46 až 53, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2024, čj. 41 Az 25/2024-24, body 25 až 37). Proto lze podle soudu jen stěží posouzení této otázky přenášet do zrychleného a zjednodušeného řízení podle § 16 zákona o azylu.
28. *Pokud už tedy žadatel tvrzení o skutečnostech svědčících o pronásledování nebo vážné újmě uvede, pak nemůže proběhnout zrychlené a zjednodušené řízení podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.* Není totiž splněna první podmínka pro tento postup v návěti § 16 odst. 1, tedy že žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Není proto správný výklad žalovaného, který druhou podmínku – zjevnou nevěrohodnost skutečností uváděných žadatelem – vztáhl právě i na první podmínku a uzavřel, že pro nevěrohodnost daných tvrzení žalobce ani neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Obojí je třeba oddělovat. Nebylo by to třeba, pokud by zákonodárce dané ustanovení

naformuloval jinak, např. že žadatel neuvádí jakoukoliv skutečnost svědčící o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy, nebo ji sice uvádí, ale tyto skutečnosti jsou zjevně nevěrohodné. Takto ovšem zákon nezní.

29. Žalobce přitom podle soudu určité skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit minimálně hrozbě vážné újmy vznesl. Zmínil své obavy ze souseda, který ho měl v minulosti napadnout nožem, což mělo vést k tomu, že žalobce skončil v kómatu. Souseda podle tvrzení žalobce odsoudili, ale má již být na svobodě. Žalobcův soused tedy může být nestátním původcem vážné újmy podle čl. 6 písm. c) kvalifikační směrnice. Vážná újma by mohla být podobu nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a čl. 15 písm. b) kvalifikační směrnice. Tato tvrzení žalobce si podle soudu zasluhují posouzení jejich věrohodnosti v plném režimu a za pomoci indikátorů, které rozebírá výše citovaná judikatura. Nebyly tu každopádně podmínky pro to, aby žalovaný postupoval podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Žalovaný nedostál ani podmínkám eurokonformně vykládaného § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu

30. Jak již soud naznačil, navazujícím problémem je, že § 16 odst. 1 písm. d) představuje nedokonalou transpozici procedurální směrnice, konkrétně jejího čl. 31 odst. 8 písm. e), podle kterého:

„Členské státy mohou stanovit, že se řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II urychlí (...), pokud

žadatel uvedl zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné údaje, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o jeho tvrzení v souvislosti s tím, zda ho lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle [kvalifikační] směrnice (...).“ [pro přehlednost upravil krajský soud].

31. Jen pro úplnost soud dodává, že tu nejde o důvod uvedený v čl. 31 odst. 8 písm. c) procedurální směrnice, podle kterého lze řízení urychlit, jestliže žadatel uvedl orgány v omyl tím, že předložil nepravdivé údaje nebo doklady nebo neposkytl důležité údaje nebo doklady ohledně své totožnosti nebo státní příslušnosti, které by mohly mít negativní dopad na rozhodnutí. Tento důvod míří na situace, že by žadatel lhal např. o svém jméně, národnosti, státní příslušnosti, věku apod. V zákoně o azylu ho provádí § 16 odst. 1 písm. b), který jako druhou podmínku rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti stanoví, že žadatel bez vážného důvodu uvádí nesprávné údaje o své totožnosti nebo státním občanství nebo tyto údaje odmítá uvést. O to v této věci nejde.
32. Ale zpět k nedokonalostem transpozice čl. 31 odst. 8 písm. e) procedurální směrnice do § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Prvním problémem je, že zákonodárce ponechal v zákoně o azylu část ustanovení o zjevně nevěrohodných skutečnostech, které v něm bylo již od počátku února roku 2002 [na základě zákona č. 2/2002 Sb., tehdy v § 16 odst. 1 písm. h)]. Podle důvodové zprávy mělo toto ustanovení svůj prapůvod mělo v jedné z tzv. Londýnských rezolucí z 30. 11. 1992, konkrétně v čl. 6 písm. c) *Rezoluce o zřejmě neopodstatněných žádostech o azyl (WGI 1282 REV 1)*. Ten mířil na případy, v nichž je příběh žadatele nekonsistentní, rozporný nebo naprosto nepravděpodobný.
33. Na základě stejného zákona se v zákoně o azylu objevil i nový samostatný důvod zjevné nedůvodnosti žádosti, že žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 [v § 16 odst. 1 písm. g)]. Na základě zákona č. 165/2006 Sb. se pak v tomto ustanovení objevil i odkaz na § 14a. A po přijetí zákona č. 379/2007 Sb. už zákon o azylu v § 16 odst. 1 písm. f) zákon o azylu výslovně stanovil, že žádost je zjevně nedůvodná, pokud žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že *mu brozí vážná újma podle § 14a*.

34. Na procedurální směrnici pak zákonodárce zareagoval zákonem č. 314/2015 Sb., jímž s účinností od 18. 12. 2015, přetvořil samostatný důvod zjevné nedůvodnosti v obecnou podmínku pro všechny kategorie uvedené v § 16 odst. 1 (proč tak učinil, se vysvětluje v důvodové zprávě zmíněné již výše v bodě 20).
35. V první řadě je třeba podotknout, že zákonodárce podle soudu vůbec nemusel toto ustanovení zákona o azylu konstruovat tak, jak to učinil, a vyčleňovat dvě podmínky, které musí žádost současně splňovat, aby ji žalovaný mohl považovat za zjevně nedůvodnou. Z čl. 31 odst. 8 písm. e) procedurální směrnice to podle soudu neplyne. Podle ní se zjevná nepřesvědčivost tvrzení žalobce – která může mít podobu zjevné nesouvislosti a protichůdnosti nebo zjevné nepravdivosti či očividné nepravděpodobnosti údajů, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu – může týkat i tvrzení související s tím, zda ho lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice, tj. zda mu hrozí pronásledování či vážná újma.
36. Zákonodárce místo toho stanovil dvě samostatné podmínky zjevné nedůvodnosti žádosti, což byl krok ve prospěch žadatelů o mezinárodní ochranu. Jeho cílem bylo posílit *zjevnost* nedůvodnosti žádosti tím, že bude trvat na samostatnosti splnění obou podmínek, jež do § 16 odst. 1 písm. d) vtělil (viz body 19 až 21 výše). Soud nyní proto nemůže § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu eurokonformně „přeinterpretovat“ v neprospěch žadatelů o mezinárodní ochranu. Má-li chybná či chybějící transpozice vést k pomyslné „sankci“ pro stát, který se netransponovaného ustanovení směrnice nemůže dovolávat v neprospěch jednotlivce, pak soudy nemohou toto ustanovení použít k jednotlivcově tíži. Mohlo by již jít o nežádoucí obrácený přímý účinek směrnice (srov. Bobek, M., Bríza, P., Hubková, P. *Vnitrostátní aplikace práva Evropské unie*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 268).
37. Dalším problémem je, že v § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu chybí jakýkoliv odkaz na práci s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, na které ovšem pamatuje čl. 31 odst. 8 písm. e) procedurální směrnice. Toto ustanovení bohužel také není nejšťastněji formulované, protože z něj není na první pohled jednoznačné, jestli se část ustanovení znějící *kteřé jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu* týká všech předtím uvedených kategorií údajů (údaje zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné). Podle soudu rozumnému výkladu tohoto ustanovení odpovídá vztáhnout tuto část ustanovení jen na zjevně nepravdivé a očividně nepravděpodobné údaje. Tvrzení, jež jsou zjevně nesouvislá a protichůdná, totiž mohou taková být i sama o sobě. Zjevnou nepravdivost tvrzení o pronásledování či vážné újmě či jejich očividnou nepravděpodobnost již je ale podle soudu třeba měřit informacemi o zemi původu.
38. Je proto chybou zákonodárce, že v § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu neprovedl čl. 31 odst. 8 písm. e) procedurální směrnice chirurgicky přesně. *Zakotvil totiž pouze jednu kategorii zjevně nevěrohodných skutečností namísto čtyř kategorií předvídaných v procedurální směrnici. A zcela opomenul požadavek směrnice na práci s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu ve vztahu ke dvěma z nich.* Proto je nutné § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu

vykládat eurokonformně ve prospěch žadatelů o mezinárodní ochranu v tom směru, že se celá druhá podmínka pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, spočívající v uvádění zjevně nevěrohodných skutečností, musí pojit s požadavkem procedurální směrnice na jejich rozpor s dostatečně ověřenými informacemi o zemi původu.

39. Soud tedy shrnuje, že § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu je ve skutečnosti třeba eurokonformně vykládat tak, že obsahuje dvě podmínky pro vydání rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti:

a) žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a,

a zároveň

b) uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu.

Soud opakuje, že jde o dvě samostatně stojící podmínky. Nelze je směřovat a druhou podmínku včítat do první. Druhou podmínku je navíc nutné vázat na informace o zemi původu, což významně mění její výklad oproti čistě textuálnímu čtení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (neuplatní se tedy nejspíš související příklady uvedené výše v bodě 21). Nejsou-li obě takto formulované podmínky splněny, pak žalovaný nemůže rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu vydat. A musí žádost posoudit v plném přezkumu.

40. Je to přísný výklad, který v mnoha směrech zužuje prostor pro použitelnost tohoto ustanovení. Je to ovšem současně důsledek nepečlivého počínání si zákonodárce při implementaci procedurální směrnice.

41. Žalovaný si v této věci sice opatřil několik informací o zemi původu. Ale veden na scestí nedostatečně implementovaným § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu poté k tvrzením žalobce hypoteticky spadajícím pod pojem vážné újmy (srov. bod 29 výše) uvedl jen tolik, že z informací shromážděných k bezpečnostní, politické a lidskoprávní situaci v zemi žadatelova původu nevyplývá žádné konkrétní riziko ohrožení žadatele vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu. Nic víc. Takový závěr bez jakéhokoliv bližšího věcného odůvodnění je ovšem nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalovaný ani náznakem totiž neodůvodnil, proč jsou žalobcova tvrzení rozporná se zjištěnými informacemi. Jen tento závěr bez jakéhokoliv odkazu na zjištěné skutkové okolnosti konstatoval. Nevysvětlil tedy náležitě, proč jsou žalobcova tvrzení tváří v tvář informacím o zemi původu zjevně nevěrohodná.

42. Žalovaný se tedy podle soudu jednak dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vydal se cestou rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti žádosti podle § 16 odst. 1 písm. d), aniž by pro to byly splněny požadavky vnitrostátního i unijního práva. A rozhodl o zjevné nedůvodnosti žádosti ve zrychleném řízení, ačkoliv ji měl plně posoudit v běžném, nezrychleném režimu. Kromě toho je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, pokud jde o zjevnou nevěrohodnost tvrzení žalobce z pohledu informací o zemi původu. Proto soud shledal důvody podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) soudního řádu správního a bez jednání rozhodnutí žalovaného zrušil.

b. Soud věcně přezkoumal rozhodnutí žalovaného, přestože žalobce vznesl jen zárodky žalobních bodů

43. Námitky, jaké žalobce vznesl, již soud dobře zná. Objevují se v tomtéž znění v sérii formulářových žalob podávaných v azylových věcech opakovaně. Nejčastěji jde o věci podle nařízení Dublin III, ve kterých tyto námitky soud pojímá jako tzv. zárodky žalobních bodů (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, čj. 10 Azs 65/2017-83, bod 16).
44. Žalobci v těchto formulářových žalobách totiž neupřesňují, v čem přesně spočívá nedostatečnost zjištěného skutkového stavu ze strany žalovaného (jinými slovy, co přesně žalovaný nezjistil), jak se projevil jeho neobjektivní a jednostranný postup, jaká ustanovení zákona či jaké přesné zásady činnosti správních orgánů – a hlavně čím – žalovaný porušil, co přesně neodůvodnil a jaké zákonné ustanovení vyložil chybně, tj. čím přesně tedy dané žalobce zkrátil a na jakých konkrétních právech. Stejně tak žalobci při použití těchto žalob nevysvětlují, co je ze shromážděných zpráv již neaktuální. V dublinských věcech soud žalobce vyzývá k odstranění vad podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního, načež většinou následuje odmítnutí žaloby, protože žalobci tyto vady neodstraňují.
45. Oproti věcem podle nařízení Dublin III je tu však jeden významný rozdíl. Použije se zde čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, který ukládá soudu provést úplné a aktuální (*ex nunc*) posouzení po skutkové a právní stránce včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany. V dublinských věcech se místo toho použije čl. 27, jenž podobnou povinnost soudu neukládá. A právě povinnost provést úplné *ex nunc* posouzení vedla soud k tomu, že nepoužil § 37 odst. 5 soudního řádu správního a nevyzýval žalobce k odstranění vad, s čímž by se pojila povinnost poučit žalobce o hrozbě odmítnutí žaloby, pokud výzvu nesplní. Odmítnutí žaloby by totiž podle soudu odporovalo právu na účinný prostředek nápravy podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice. Podaná žaloba umožňovala, aby soud provedl úplné posouzení vyžadované tímto ustanovením.
46. V rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 4. 10. 2024, CV, C-406/22 (*rozsudek CV*), Soudní dvůr uvedl, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice je nutné vykládat tak, že:
- „je-li k soudu podán opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ve zvláštním režimu použitelném na žádosti podané žadateli pocházejícími z třetích zemí, které jsou v souladu s článkem 37 této směrnice označeny za bezpečné země původu, musí uvedený soud v rámci úplného a ex nunc posouzení, které stanoví tento čl. 46 odst. 3, přihlídnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení, k tomu, že došlo k porušení materiálních požadavků takového označení uvedených v příloze I uvedené směrnice, i když toto porušení není na podporu tohoto opravného prostředku výslovně namítáno.“*
47. Je třeba dodat, že v dané věci řešené Soudním dvorem, na který se obrátil zdejší soud (usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2022, čj. 41 Az 14/2022-30), šlo také o rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu, jako je tomu v případě žalobce. Z pohledu procedurální směrnice také šlo o zrychlené řízení podle čl. 31 odst. 8 [srov. písm. b) a e)].
48. Podle soudu lze proto citovaný závěr z rozsudku CV vztáhnout i na přezkum rozhodnutí žalovaného podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Soud tedy má i v tomto případě povinnost v rámci úplného a *ex nunc* posouzení podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice přihlídnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v

průběhu řízení, k tomu, zda žalovaný postupoval v souladu se směrnicí, i když konkrétní námitku nesouladu se směrnicí žalobce výslovně nenamítá. Soud tedy v tomto směru nezavazuje žalobní body. Proto nemělo ani praktického smyslu žalobce vyzývat k doplnění zárodků žalobních bodů, které vznesl v žalobě. Projednání věci v souladu s požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice to totiž nebrání.

49. Pro úplnost krajský soud dodává, že vázanost žalobními body je v řízeních podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice „rozvolněným“ konceptem. S vývojem judikatury lze dnes důvodně pochybovat, zda se i nadále uplatní názor, že obecné závěry judikatury rozšířeného senátu k žalobním bodům se plně uplatní též na věci mezinárodní ochrany (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017-72). Jak totiž nedávno vysvětlil Nejvyšší správní soud, judikatura směřuje k tomu, že by správní soud měl být oprávněn či povinen provést skutečně úplné přezkoumání skutkové i právní stránky rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i nad rámec žalobních bodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2025, čj. 5 Azs 249/2024-40, body 16 až 18). V obecné rovině ji Soudní dvůr ještě nepotvrdil. Zatím se tak stalo jen ve vztahu k věcem, na něž lze použít rozsudek CV.
50. Velmi důležitým bude v tomto směru rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech *Ramadi* (C-7/25) a *Kirkuk* (C-8/25), odpovídající na předběžnou otázku nizozemského soudu, zda je nutné čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vykládat v tom smyslu, že soud prvního stupně musí – případně i bez návrhu – provést posouzení vyžadované procedurální směrnicí na základě informací, které soud získal ze spisu a které byly doplněny a vyjasněny v kontradiktorním řízení.
51. Nelze také opomenout § 33b odst. 2 zákona o azylu, ve znění zákona č. 314/2025 Sb., který s účinností od 12. 6. 2026, definitivně stvrdí popisovaný vývoj, protože stanoví, že při svém rozhodování o žalobě soud nebude vázán žalobními body. Od stejného data bude také přímo účinný čl. 42 odst. 1 písm. b) nového azylového procedurálního nařízení 2024/1348, který bude znít prakticky stejně jako čl. 31 odst. 8 písm. e) nynější procedurální směrnice. Podle nového § 16 zákona o azylu, taktéž účinného od stejného dne, pak bude platit:
- „Pokud ministerstvo v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjistí některou ze skutečností podle čl. 42 odst. 1 nebo 3 azylového procedurálního nařízení, zamítne nedůvodnou žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, není-li odůvodněn jiný postup.“
52. Krajský soud tedy shrnuje, že námitku, kvůli které ruší rozhodnutí žalované (blíže viz část *a.* výše), žalobce adresně ve svých zárodcích žalobních bodů nevznáší. Zmiňuje jen obecnou nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spolu s nespécifikovanými vadami předcházejícího řízení. Žalovaný se podle žalobce neřídil pravidly správního řízení a porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem. Své rozhodnutí také podle žalobce nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně, čímž zkrátil žalobce na svých právech. To jsou opravdu jen zárodky žalobních bodů.
53. Soud však vychází z toho, že k požadavku na precizaci žalobních bodů je ve věcech mezinárodní ochrany nezbytné přistupovat benevolentněji, tedy pojímat uplatněné žalobní body, je-li to nezbytné pro úplné posouzení věci, širěji než ve věcech, kde se plně uplatní § 75 odst. 2 soudního řádu správního (srov. bod 20 výše citovaného rozsudku čj. 5 Azs 249/2024-40). A co je hlavní, soud je toho názoru, že mu již rozsudek CV umožnil přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise k tomu, že rozhodnutí žalovaného

neodpovídá čl. 31 odst. 8 písm. e) procedurální směrnice. To proto soud učinil a zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodů, které blíže vyložil výše v části *a*. této kapitoly rozsudku.

54. Soud ještě žalovanému dluží odpověď na otázku, kterou si mohl legitimně položit – proč tedy i při shledaném nesouladu rozhodnutí žalovaného s procedurální směrnicí soud závazně nerozhodl o otázce, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jak si čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice taktéž žádá (viz bod 16 výše citovaného rozsudku čj. 5 Azs 249/2024-40, a tam citovanou judikaturu Soudního dvora). A proč soud vlastně rozhodnutí žalovaného ruší.
55. Je pravdou, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice by měl předcházet ping-pongu mezi soudy a žalovaným. Ten v praxi někdy vede k tomu, že o žádosti není ani po letech finálně rozhodnuto. Přitom čl. 46 odst. 3 má soudu umožňovat takové posouzení, v jehož rámci by vyřídil žádost o mezinárodní ochranu úplně, aniž by bylo nutné vrátit věc rozhodujícímu orgánu (srov. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 25. 7. 2018, *Alheto*, C-585/16, bod 112). Ve společném evropském azylovém systému by totiž vše ideálně mělo fungovat tak, že věc posoudí rozhodující orgán (u nás žalovaný), po něm věc úplně *ex nunc* posoudí soud rozhodující o opravném prostředku (u nás krajské soudy) a tím by měla být věc definitivně uzavřena – buď závěrem o nedůvodnosti žádosti nebo závěrem o její důvodnosti a nutnosti udělit žadateli mezinárodní ochranu. Jen v posledně uvedeném scénáři by soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného a zavázat ho k udělení mezinárodní ochrany (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 29. 7. 2019, *Torubarov*, C-556/17, body 59 a 76).
56. Český zákonodárce však dodnes čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice v jeho úplnosti netransponoval (viz např. bod 17 výše citovaného rozsudku čj. 5 Azs 249/2024-40, či rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2025, čj. 41 Az 15/2024-56, body 50 až 54). Soud opakuje, že pokud má chybná či chybějící transpozice vést k pomyslné „sankci“ pro stát, který se netransponovaného ustanovení směrnice nemůže dovolávat v neprospěch jednotlivce, pak české správní soudy nemohou toto ustanovení použít k jednotlivcově tíži. To by se přitom mohlo hypoteticky stát, pokud by krajský soud nyní namísto žalovaného v úplném přezkumu hodnotil věcnou důvodnost žádosti žalobce a shledal by ji nedůvodnou.
57. Možnost hodnotit důvodnost žádosti „oběma směry“ by obecně vzato byla žádoucí. I podle krajského soudu by to s ohledem na požadavky unijního práva mělo být možné. Ustanovení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice by mělo takto v praxi fungovat. V našem nynějším procesním prostředí to ovšem bohužel možné není. Ustanovení čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice je v jeho úplnosti možné použít – opět jako onu pomyslnou „sankci“ pro stát – pouze ve prospěch jednotlivců, protože má v tomto směru přímý účinek.
58. Soud proto ještě – až do 12. 6. 2026, kdy nabude účinnosti nové procedurální nařízení 2024/1348 a relevantní část zákona č. 314/2025 Sb., díky kterému tyto problémy snad zaniknou – nemůže v této věci provést úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně posouzení potřeby mezinárodní ochrany žadatele, jestliže nelze vyloučit, že by vedlo k negativním závěrům pro žalobce. Nové posouzení žádosti – včetně věrohodnosti azylového příběhu žalobce – opřené o aktuální podklady bude úkolem pro žalovaného v dalším řízení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Soud tedy zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení [§ 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a c) a § 78 odst. 4 soudního řádu správního]. V něm žalovaného

váže závazný právní názor plynoucí z tohoto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

60. Žalovaný konkrétně bude muset posoudit žádost žalobce v rámci tzv. plného – nezrychleného a ničím nezjednodušeného – přezkumu. Při něm se nejdříve bude muset zaměřit na věrohodnost azylového příběhu žalobce, kde použije indikátory věrohodnosti, jak je popisuje výše citovaná judikatura. Pokud shledá příběh žalobce za nevěrohodný, což soud v tuto chvíli nijak nepředjímá, tak bude moci o žádosti rozhodnout tak, že se žalobci neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany.
61. Jestliže žalovaný nějakou část žalobcova příběhu shledá věrohodnou, pak se bude moci zabývat tím, jestli mu hrozí vážná újma. Dojde-li řádně k tomu, že nikoliv, pak opět bude moci rozhodnout negativně.
62. Shledá-li ovšem žalovaný hrozbu vážné újmy pro žalobce, pak se bude muset zaměřit na otázku vnitrostátní ochrany před nestátním původcem vážné újmy v místě jeho bydliště a v případě její absence na alternativu vnitřního přesídlení [srov. čl. 6 písm. c), čl. 7 i čl. 8 kvalifikační směrnice; ke všemu blíže viz výše citovaný čj. 5 Azs 249/2024-40, bod 22]. Bude-li taková ochrana či alternativa existovat, pak opět může rozhodnout o žádosti žalobce negativně. V opačném případě – a nenajde-li žalovaný ani důvody pro vyloučení žalobce z doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu –, již nebude mít jinou možnost, než žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu udělit.
63. Pokud jde o náklady řízení, tak žalobce sice byl úspěšný, ale žádné nevyčísлил. Proto mu soud žádné nepřiznal. A žalovaný jako neúspěšný účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2025

Martin Kopa
samosoudce